Ч. 27 Второк 6 (18) лютого 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45

Поодиноке число 3 кр.

Реформа виборча.

Президент мінїстрів ґр. Бадені предложив минувшої суботи Палатї послів правительственний проєкт реформи виборчої, котрий складає ся з двох частий. В першій части проекту містять ся зміни і доповненя основного закона державного о репрезентациї державній та стоячих з тим законом у звязи других законів; в другій части містять ся постанови що-до ординациї виборчої до Ради державної.

Перша часть проєкту складає ся з трох артикулів, а друга також з трох, в котрих перший розпадає ся на 28 параґрафів, що містять в собі відповідні зміни, взглядно доповненя дотичних постанов ординациї виборчої до Ради державної. До обох частий проєкту суть додані мотиви, до котрих суть долучені чотири табелї, що представляють наглядно потрібний до оцінки закона материял цифровий.

Перша часть проєкту закона постановляє, що до дотеперішних 353 членів Палати послів має прийти ще **72**, вибираних „загальною клясою виборців“. З тих припадає на:

Чехію 18,
Галичину 15,
Долїшну Австрию 9,
Мораву 7,
Стирию 4,
Горішну Австрию і Тироль по 3,
Дальмацию, Буковину і Шлеск по 2;
дальше на Зальцбурґ, Каринтию, Країну, Фоpарльсберґ, Істрию, Горицию і Ґрадиску, а наконець на Триєст по 1 послови.

Право вибору в новій „загальній клясї виборчій“ має кождий горожанин мужеского рода, що скінчив 24 рік житя, не єсть виключений від права виборчого і перед розписанєм виборів мешкає бодай вже від шести місяців в дотичнім окрузї виборчім.

Виключеними від права виборчого в загальній клясї виборчій суть особи, що належать до челяди і живуть спільно в домі того, що дає їм службу; загальними причинами виключеня від вибору суть як і у всїх дотеперішних клясах виборчих: служба у войску, удержане в домі убогих і засуд карний. Право вибору в дотеперішних клясах виборчих не виключає виконуваня права виборчого в загальній клясї виборчій того-ж самого краю; нова курия обнимає отже також і тих управнених до вибору, що вже тепер виконують право виборче в одній з теперішних кляс виборчих.

Округи виборчі для „загальної кляси виборців установляють ся в табели додаңій до другої части проекту. Після тої табелї установляють ся 72 округи виборчі, з котрих кождий має вибирати одного посла. Взагалї нема ріжниці межи містами а селами; поодинокі округи виборчі розтягають ся на судові повіти і обнимають також містячі ся в них міста. Виимку становлять лиш шість найбільших міст. Після того має Відень вибирати 5 послів; Прага і Триєст по одному послови, але так само як Відень з виключенем громад сїльских. Сім округів виборчих становлять отже виключно лиш міста. Противно же міста: Львів, Ґрац і Берно вибирають по одному послови, але з прилученєм до них найблизших повітів судових. Всї прочі 62 округи виборчі складають ся виключно з повітів судових, до котрих, як вже сказано, належать також і міста в тих повітах.

При твореню округів виборчих поступовано взагалї так, що з двох сїльских округів виборчих враз з положеними там містами утворено один округ виборчий для нової кляси виборчої. При тім уважано також і на то, щоби округи виборчі о скілько лиш можна були рівномірні і територияльно держали ся разом.

Що-до способу вибираня, то в дотеперішній клясї виборчій громад сїльских, відтак в округах виборчих нової загальної кляси виборців, утворених виключно із судів повітових, позіставть взагалї посередні вибори; в инших дотеперішних куриях виборчих, як і в прочих округах виборчих нової кляси виборців, мають вибори відбувати ся безпосередно. Але в тих краях, де краєвим законом заведено в куриї громад сїльских безпосередні вибори до сойму, там мають також вибори до Ради державної з куриї громад сїльских і зі всїх округів виборчих нової кляси виборців відбувати ся безпосередні вибори. На случай безпосередних виборів в новій загальній куриї має припадати один виборець на 500 жителїв. Місцем вибору для правиборців єсть кожда громада, в котрій має ся вибирати бодай один виборець. Місця виборів, котрі назначені тепер для вибору виборців з громад сїльских при виборах до Ради державної, задержано і для нової загальної куриї. Для десяти вповні або по части міских округів виборчих будуть установлені в дорозї

14

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВАЛЛЯСА.

(Дальше.)

Ґалера, що належала до клясн лїбурнейских [1]) кораблів, була довга а вузка і обчислена на скорі та наглі рухи. Своїм хорошим передом порола она воду, як би ножем, так, що боками розходили ся лиш дрібонькі филї. Понизше переду, виходячи зпід води, було так зване рострум або дзюб, сильний прилад з міцного, желїзом оббитого дерева, що служив і до зачіпки і до оборони. Вздовж боків корабля ішов грубий пристінок, що окружав красно в вубцї вирізувану грудницю [2]). Дальше в низу були три ряди отворів, закритих ременем з воловoї шкіри, в котрих порушали ся весла. А весел було по шісдесять з правого і лївого боку. За дальшу окрасу служив на високім переднім кінци корабля ряд паликів, званих кадуками. Дві грубі линви, що тягнули ся вздовж передного покладу, показували число якорів на кораблі.

Просте уладженє горішного покладу було доказом, що залога корабля спускала ся лиш на весла. По середині, але трохи ближше до передного кінця, стояв машт, прикріплений підпорами і линвами, а на нїм висїло на жердцї велике четверокутне віткнило. З виимкою тих моряків, що звинули були вітрию і стояли ще на вітриловій жердцї, видко було із греблї лиш одного чоловіка. Він стояв на переднім кінци в шоломі і з щитом в руцї. Тих сто двайцять весел, що від безустанного руху у водї та від частїйшого чищеня немэов такі були білі, що аж сьвітили ся, піднимали ся і спускали ся у воду так, як коли-б ними порушала одна рука. Наслїдком того летїла Ґалера як би стріла, а своєю скоростию майже подобала на новомодний пароход. Судно підпливало з такою скоростию і на око з такою недбалостию, що приятелїв трибуна аж страх вже брав. Аж ось той чоловік на переді корабля дав рукою якийсь знак; всї весла підняли ся і на хвилю зависли у воздусї, а відтак всї враз спустились у воду. Вода запінила ся і закипіла, корабель цїлий затряс ся і нараз пристанув, як би перепуджений. Знов знак руки і знов підняли ся весла, зависли у воздусї і спустили ся у воду; але сим разом гребли лиш ті з правого боку на перед, а ті, з лївого боку — взад. Тричи повторив ся той рух, відтак став корабель крутити ся сам около себе на право і пoли причалив боком до берега.

Роздав ся голос труби; залога виступила на поклад, всї в парадній одежи, в бронзових шоломах і з блискучими щитами та з закосиченими списами. Підчас коли войско уставило ся у воєннім порядку, повилазили моряки на машт і сїли на жердцї від вітрила. Офіцири і музиканти станули на своїх місцях; все діяло ся спокійно, без непотрібного крику. Коли корабель станув коло греблї, переложено з покладу на беріг місток. Трібун обернув ся тоди до своїх товаришів з такою повагою, якої ще доси не було по нїм видко, і сказав:

— Тепер починає ся обовязок, мої приятелї!

— Він здоймив з голови вінець і дав єго тому, що грав з ним в гранки.

— Возьми собі сей вінець лавровий — сказав він — бо маєш щастє до гранок; коли верну, то буду старати ся відограти від тебе мої сестерциї [3]). Коли-ж не побіджу, то й не верну. Вінець повісь в своїм атріюм [4]).

Відтак обняв він кождого із своїх приятелїв, одного за другим.

— Нехай боги мають тебе в своїй опіцї, Квінте! — пращали они єго.

— Бувайте здорові! — відповів він.

Та ще й невільників, що вимахували смо-

[1]) Лїбурнєю звала ся північна часть нинїшної Дальмациї і часть західної Хорватиї, де жили вухвалї розбишаки морскі, котрих кораблї служили Римлянам за взорець, — звідти й назва.

[2]) Грудницею зве ся насип, мур або деревляна стїнка до оборони так висока, що закриває груди стоячих поза нею людий.

[3]) Сестерц — римска срібна монета вартости около 10 кр. В множині значило „сестерциї“ тільки що тисяч сестерців або около 100 зр.

[4]) Атріюм звала ся найважнїйша і найкрасша часть римского дому, де переховували ся погрудя предків родини.

адміністративній менші округи виборчі з окремими львокалями для виборів.

Там, де також і з громад сільских відбувають ся безпосередні вибори, потворить власть політична в цілім округу виборчім після відносин комунікацийних менші округи виборчі в що найбільше 4000 жителів і для каждого такого округа визначить відповідне місце до вибору.

Щоби забезпечити потрібне число відповідних комісарів виборчих, буде сей уряд почестним а обовязком буде его приняти. Голосованє буде відбувати ся взагалі картками. В неміских округах виборчих буде однакож відбувати ся голосованє або устно або картками, після того, яке есть поступованє при виборах до сойму.

Проєкт реформи виборчої розширяє число управнених до голосованя з дотеперішних 1,732.257 на 5,333.481. Із 72 мандатів нової кляси виборчої пропадає один на 323.619 жителів, а із всїх 425 послів до Ради державної один на 66.007 жителів. Склад Палати послів при числї 425 членів єї був би такий: 85 послів з більшої посілости; 118 з міст; 21 з палат торговельних і промислових; 129 з громад сільских; 72 з загальної кляси виборців.

Перегляд політичний.

Два сойми краєві, що радили найдовше, сойм ческий і долїшно-австрийский закрито. Сойм ческий вибрав до Видїлу краєвого з курит більшої посілости Пражака і ґр. Шенборна, з міст Герольда і Скарду; з громад сільских Е. Ґреґра і Адамека; з цїлого сойму вибрано двох Нїмцїв, Шлезінґера і Ліпперта.

Намістником в Празї іменований ґр. Куденгове, дотеперішний президент краю на Шлеску.

До Hamb. Corr. доносять з Берлина, що в наслідок послїдних подій в Трансваалї настали такі відносини, що Трансвалїя і залив Делаґоа, хоч ще не формально, стоять під протекторатом держав европейских.

Престольна бесїда, котрою закрито болгарске собрание, висказує подяку султанови, за то що він яко верховник надав тепер Болгариї певне становище межинародне. Дальше констатує ся, що заходи султана в справі признаня теперішного стану в Болгариї законним принято всюди прихильно, і що Росия відновила перервані зносини політичні з Болгариєю.

Новинки.

Львів дня 17 лютого 1896.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар іменував кавалерами ордеру Золотого Руна: ґр. Андрашого, ґр. Ів. Гарраха, кн. Адама Сапіґу, ґр. Вельзерсгаймба, кн. Кар. Пара, кн. Павла Естергазого, ґр. Туна і ґр. Фестетича. — Срібний хрест заслуги надав Є. В. Цїсар дорожникови в Липнику Ігн. Пухалї.

— **Нові уряди почтові.** З днем 16 лютого с. р. війшли в житє уряди почтові в Гадинківцях на двірци, гусятиньского повіта і в Краснїй коло Петранки, калуского повіта.

— **Змова кафальских майстрів у Відни** закінчила ся передвчера побідою челядників. Час працї установлено на десять годин денно від 7-ої рано до 6-ої вечером з одногодинною перервою на обід і чвертьгодинною на снїдане. Платня за пів дня працї в сьвята має бути рівна платни цїлоденній в инші днї, а крім того на жадане челядників мають они бути увільнені від працї в день 1 мая.

Великі бурї, що лютили ся недавними днями у нас і в Росиї, наробили богато шкоди. З ріжних сторін нашого краю надходять вісти, що буря позривала дахи, поломила дерева і т. п. Яка-ж сильна буря лютила ся на Українї, можна пізнати з отсеї вісти поданої „Кієвлянином": З зелїзничої стациї в Новоселици в ночи з 30 на 31 н. ст. січня вихор напер на плятформи на стациї і 71 плятформ перепер через заставлене полїно і пігнав рельсами 18 верст (майже три милї). Так само зі стациї Комарівки пігнав три ваґони аж догонила їх в 15 верст виправлена зараз за ними льокомотива. Знов з иншої стациї вихор рушив 26 ваґонів, а сим разом они стрітили ся з маневруючою льокомотивою і два ваґони розбили ся а на льокомотиві знищили ся буфери...

— **Помилуванє.** Є.В.Цїсар помилував засудженого дня 2 грудня с. р. окружним судом в Яслї на кару смерти Івана Маршалка за убийство, а найвисший трибунал замінив ему кару на 18 лїт вязниці. Убийства допустив ся був Маршалок з зазьдрости, а стало ся то в такий спосіб. В Лупнили під Яслом селянка, 30-лїтня Мария Біґос, котрої муж виїхав перед 4 роками до Америки, мала любовні зносини з 21-лїтним паробком Іваном Маршалком і в 70-лїтним старцем Томою Забавою. Дня 9 червня 1895 р. Маршалек з Біґосовою був в шинку, посварив ся нею і вернув сам до дому. В ночи відозвала ся знов у него любов до Біґосової, встав і пішов до неї, але там сказали ему, що єї нема дома. Нараз почув голос в стайни, де застав любовницю і 70-лїтного Забаву, що вийшов зі стайнї з проклонами. Маршалек пустив ся за ним і ударив его кілька разів колом. Відтак вернув до Біґосової, і заявив їй, що убє старого. І дїйстно зробив так. Вернув на місце, де лежав побитий Забава і доти бив его колом по голові, доки аж старий не віддав душі. По убийстві пішов до шинку, куди прийшла також Біґосова і сказав їй, що убив старого суперника.

— **Самоубийство у вязници.** В Перемишли в слїдчій вязници окружного суду відобрав собі житє обжалований о підпал Йосиф Баргман дня 15 с. м. в той спосіб, що обкрутив собі шию хусткою від носа так сильно, що задушив ся. Другі арештанти в тій самій казни чули виравді, як Бартман харчав, але не звернули на то уваги, а по хвили, коли утихло і они его відкрили, був Бартман вже трупом.

— **Ювилей Чорногори.** В сім роцї припадають 200-лїтні роковини панованя в Чорногорі династиї Петрович-Неґуш. Основатель того роду владика Данило в р. 1696 станув на чолї держави яко перший достойник духовний і сьвітский. Пануючий тепер в Чорногорі князь Николай визначив 2.500 зр. нагороди за написане історії Чорногори за правлїнє династиї Петровичів.

— **Проминє Ринтґена** віддає що раз то нові прислуги. І так доносять з Відня: В двірскім музею штуки, в єгипетскім відділї єсть мумія з людскими формами, доси неотворена, о котрій думано,

---

лоскипами, попращав він кивнувши до них рукою. Відтак пустив ся до корабля. Скоро станув на містку, затрубили труби. На переднім кінци судна підняла ся пурпурова хоругов, знак команданта фльоти.

Глава десята.

Трібун стояв на покладї. В руцї держав розложений звиток від дуумвіра, на котрім були написані его розпорядженя. Він розмавляв з наставником веслярів, що називав ся гортатором.

— Кілько у тебе мужа?

— Двіста пятьдесять і двох веслярів і десять заступників.

— Кілько змін?

— Вісімдесять чотири.

— Як часто?

— Що дві години.

Трібун призадумав ся на хвилю.

— Такий подїл томить людий і я его зміню, але не зараз в отсїй хвили. Треба буде день і ніч робити веслами.

Відтак відозвав ся ся до вітрильника:

— Вітер догідний; помагай веслярям вітрилом.

Коли тоті оба відійшли, щоби сповнити его приказы, розпочав він розмову зі старшим керманичем:

— Як довго служиш?

— Трийцять і два роки.

— На котрих морях бував ти найбільше?

— Межи Римом а Всходом:

— Такого менї й треба!

Трібун прочитав ще раз дані ему розпорядженя.

— Маєш плисти попри пригірок Кампонелля[5]; відтак будеш держати ся берегів Калябриї, аж побачиш по лївій руцї Мелїто. Відтак — а чи внаєш ті звізди, що стоять над йоньским морем?

— Знаю!

— Бери-ж ся від Мелїта на всхід до Кітери. Коли нам боги позволять, то не станемо, аж заплинемо до заливу коло Антемони. Обовязок каже спішити ся; спускаю ся на тебе.

Арріюс був обачний, дуже обачний. Він був з тих людий, що в Пренесте і Атінум приносили богам щедру жертву, але при тім і не забували, що щастє зависить більше від власних змагань, як від дарунків і обітів. А що то в его честь відбував ся пир, то він грав і пив цїлу ніч; але від морского воздуха відозвав ся в нїм знову моряк; не мав спокою, доки не розглянув ся по цїлій ґалері. Почав від наставника веслярів; розвідував ся відтак у вітрильника, керманича і кухаря, та й оглянув всї кватири; на все мав око. Коли вже всюди розглянув ся, знав докладно цїлий стан залоги, стоячої під его проводом; ще лиш треба ему було пізнати особисті прикмети кождого із своїх людий окремо. Та задача була труднїйша і він взяв ся до неї на свій лад.

В полудне того дня була ґалера в сторонї як місто Пестум. Вітер віяв все ще із заходу і надував вітрило. Варта була розставлена. На покладї уставили олтар і обсипали его солию та ячменем. Трібун помолив ся перед ним торжественно до Юпітера, Нептуна і всїх богів морских, зложив обіт, вилив вино і запалив кадило. Тепер сидїв в головній каютї і поглядав ся на залогу.

Каюта була в середній части ґалери і мала вздовж шістдесять і пять, а впоперек около трийцять стіп. Сьвітло заходило до неї трома широкими глипками, а криша над нею спочивала на стовпах. З правого і лївого боку кождої глипки ішло ся сходами в долину до неї. Двері від неї стояли отвором і також впускали сьвітло. По серединї впомежи купи топорів, спис і ратищ виставав машт. То місце було так сказати би, серцем корабля, оно служило за помешканє для всїх, що були на кораблї, тут всї їли, спали, вправляли ся, тут відпочивали, о скілько то було можна при строгім ладї.

На заднім кінци каюти був підвисшений поміст, на котрий виходило ся по кількох східцях. Тут сидїв наставник веслярів. Перед ним стояв ресонансовий столик[6]), в котрий він бив деревляною довбенькою до такту для веслярів. З правого боку коло него стояла клепсидра або водний годинник[7]), котрий означував зміну. Понад ним, на ще висшім помості, відділеним позолочуваним поручем, було місце для трібуна. Звідтам міг він все видїти. Там стояла вигідна постіль, стіл і катедра, значить ся, вибиване крісло з поручами і високим опиралом. Вся та знадоба була завдяки цїсарскій щедроті прекрасна.

Звідси споглядав Арріюс бачним оком на свою залогу, котра крадькома й собі споглядала на него. Він водив всюди очима, але найдовше придивляв ся веслярям. То, що він тут видїв, було дуже просте. Вздовж каюти, попід стїни корабля, було видко на перший погляд нїби три ряди лавок; але коли було лїпше придивити ся, то можна було побачити, що то лиш попідвисшувані ступені рядами один понад другим, так, що друга лавка в горі стояла понад першою, а трета в горі понад другою. Для шістьдесять веслярів в кождого боку було девятьнайцять рядів таких ступенїв, а двайцяті ряди були так уставлені, що горішнє їх місце було як-раз понад найнисшим в першім рядї. В такім порядку було для кождого весляря досить місця до роботи, можна було використати кождий кутик і як найточнїйше удержати такт.

Веслярі на першім і другім ступени сидїли; ті, що були на третім, горішнім, мали довші весла і стояли. В горішний конець весла було запущене олово; весла висїли на ременях

[5]) На проти острова Капрі коло Неаполя. — Метїто — пригірок на полудневім кінци Італїї.

[6]) Столик, що гудить як порожна скриня.

[7]) Годинник, в котрім скапуюча вода означає час.

що єсть збіркою мумій сьвятих у Єгиптян птахів ібісів. Тота мумія уходить за дуже цїнну, бо подібної доси не найдено, отже длятого у Відни не хотїли єї розвивати і пересьвідчити ся, чи здогад о нїй правдивий. Коли проф. Ринтґен научив глядїти до середини предметів, не отвираючи їх, порішено розслїдити мумію, щоби дізнати ся, що в нїй єсть. Осьвітлено проміньом Ринтґена ті місця, котрі відповідали положеню голови і плечий людскої стати і пересьвідчено ся, що в серединї суть дїйстно кости птиць, а не чоловіка. В той спосіб Ринтґенівске проміне віддало знов важну прислугу науцї.

— **Нове винайдене.** З Перуджії в Італії доносять, що тамошний професор Сальвіонї видумав такий прилад, при помочи котрого буде можна бачити проміне Ринтґена голим оком, так що не треба буде фотоґрафувати тїла, аби бачити кости. Той новий прилад назвав проф. Сальвіонї криптоскопом.

— **Добродїй громад.** Почуваємо ся до милого обовязку зложити прилюдно подяку Великодушному Добродїєви нашому, Єго Превосходительству Володимиру ґр. Дїдушицкому, за подароване громадї Завишень, повіта сокальского, мурованої коршми, на школу. Великодушний сей наш Добродїй, перед 14 роками при будові нової мурованої церкви, котрої кошти виносили 18.000 зр. а. в., причинив ся добровільно одною четвертиною всїх видатків; надто справив прекрасний образ надпрестольний; Високоблагородна ґр. Коляторка — подарувала два гарні фелони, як і єсе потрібне біле церковне. При будові нової мурованої школи перед 8 роками — причинив ся добровільно майже одною третиною всїх видатків а днесь, коли задля збільшеної фреквенциї оказала ся потреба отворити другу клясу — дарував ласкаво згадану коршу, положену в сусїдстві істнуючої школи. — Прийміть отже наше сердечне „Спаси-Біг“ а Бог Всевишний най кріпить сили Вашого Превосходительства во многая лїта, для слави краю і добра вірних громадян. Завишень 14 лютого 1896. *Антоній Тустановский*, парох. *Василій Скопляк*, учитель. *Павло Царик*, війт громади. *Семен Баврук*, радний. *Петро Гутко*, радний.

— **Православна пропаґанда між Русинами в Америцї.** О православній пропаґандї, яку непокликані опікуни старають ся розвинути між нашими виходниками Русинами в Америцї і дїйстно пробують єї, доносить допись з Buffalo N. Y. до америк. часописи „Свободи“. З великим невдоволенєм і зі смутком серця мого мушу перед вами відкрити, що у нас дїяло ся недавно. Дня 28 грудня приїхали були до нас два правосл. сьвященики. Нарід, звичайно, як темний нарід, дуже тим зацїкавив ся, тай далї всї пішли подивити ся. Не много вправдї всїх зібралось, бо лиш 15 осіб, а сьвященики почали їх питати ся: чи хочете сьвященика? — они сказали: хочемо, — а чи всї? — а як всї то піднесїть в гору руки. Всї піднесли руки, але кажуть, не будемо підписуватись на иншу віру, т. є. на православіє, тільно наперед хочемо видїти ваше набоженьство, бо ми, кажуть, мали вже свого сьвященика, то они були таки такої віри, як ми, а правили так красно і говорили проповідиаж душа радувалась, а ми і тепер хочемо сьвященика, най буде, але православними не будемо. Якось то трохи не сподобало ся сьвященикам, отжеж зачали они обіцювати, що церков розширять, дзвони спровадять, аж з Росиї, а до того всего ще і низьку коллекту назначать — кажуть: жонатий буде платити на рік всего 6 дол., а самотний 3 дол., від хрестин, похорону, весїля і т. ин. нич не будуть брати, а люди тим дуже кунтентні. Не всї правда, не всї, але много з наших галицких людий каже, що то все одно, одна віра, бо кажуть, що і ми колись були православними. — Але менї таки здає ся, що то ганьба приставати на православіє. Про тоє, що виходить о пару долярів таньше, то вже покинути свою віру батьківску! Та-ж то ганьба народови і всему унїятскому духовеньству не тілько ту, але і в старім краю!

— **Померли:** Ізидор Коблак, міщанин в Калуши, дня 13 с. м.; — Мария з Телиховских Рудницка, властителька реальностий в Стрию, дня 10 с. м.; — Григорий Мариняк, професор V-ої ґімназиї у Львові, дня 14 с. м., в 43-ім роцї житя; — Кароль Тома музик-композитор француский, в 86-ім роцї житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Прага 17 лютого. Около 8000 робітників демонструвало вчера на зборах против реформи виборчої. При зборах прийшло на Старім місті до бійки межи демонстрантами а полїцією, котра мусїла стріляти і арештувала шість демонстрантів.

Берлин 17 лютого. Канцлєр нїмецкий кн. Гогенльоге має приїхати завтра з женою до Відня.

Константинополь 17 лютого. Султан надав болгарскому мінїстрови справ заграничних Начовичеви велику ленту ордера Османіє.

Льондон 17 лютого. Підчас пожару, який вибухнув тут сеї ночи, згоріло шесторо людий, а пятеро згинуло в той спосіб, що вискакуючи з вікон вбили ся на зелїзні штахети коло будинку.

Рух поїздів зелїзничих

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Скольного і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

	Поспішні			Особові			
Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Скольного і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

і можна їх було легко підносити, але треба було великої зручности; могло нераз так стати ся, що нагла филя пірвала би необачного весляря і кинула би ним стрімголов у море. Отвори для весел впускали заразом і сьвіжий воздух, а сьвітло доходило через решітку в покладї. З деяких взглядів положенє веслярів могло би було бути гірше, але з того ще не можна вносити, що оно було приятне.

Розмавляти не було вільно. День за днем сїдали засуджені на свої місця, не відзиваючись анї словечком до себе. Підчас роботи не могли один другому дивити ся в очи а підчас короткої перерви або їли або спали. Нїхто з них нїколи не засьмів ся, нїхто не засьпівав. Що чоловікови по язици, коли він лиш на то, щоби зітхати і стогнати? Житє тих людий було подібне до підземної ріки, що пливе поволи але безупинно до свого устя, все одно, де би оно було.

О сину Марії! В наших часах і справедливість знає пощаду — а то ти, котрому ми за то повинні бути вдячні; але в часах, про котрі розповідаємо, мусїли вязнї робити службу невільників при будівлях, при будові доріг, в копальнях; торговельні і воєнні ґалери були ненаситні. Там на веслових лавках сидїли сини майже всїх народів. Були там Британцї, Лібійцї, Льонґобарди, жиди, римскі злочинцї, Скити, Ґалїйцї, Етіопцї, Атинцї, Гіберцї, Кимбри і варвари із всїляких країв. Само весловане не могло заспокоїти їх уми, хоч би й як они були темні і необразовані. Они робили навіть і підчас бурі на мори, як машини. Нещасливі ослабали на умі від довгої неволї; були слїпо послушні і робили все механїчно; жили лиш згадками і не видїли будучности перед собою. Недоля ставала для них з часом навичкою.

Трібун сидїв на своїм кріслї і думав о всїм; лиш не о недоли невільників на веслових лавах. Завсїгди одностайний рух був єму вже навкучив ся і він почав придивляти ся кождому з веслярів окремо. Їх не називано по імени, лиш означено числами, що були там виписані, де хто сидїв. Трібун водив строгим поглядом від лави до лави, аж наконець опинив ся на числї 60. Той, що на тім місци сидїв, був як і всї другі єго товариші нагий, лиш доокола бедер вкритий полотном. Він був молодий, на око не більше як за двайцять лїт. Трібун не милосердив ся над ним задля того; але хороший ріст, вповні видаючі ся мушкули і взагалї цїла благородна постава сподобали ся єму. Він уважав себе під сим взглядом знатоком, бо в палатах — римских школах боротьби — старав ся научити ся пізнавати прикмети тїла.

— Як менї боги милі — говорив він сам до себе — той чоловік менї подобаєсь! Щось з него буде; треба розвідати ся про него.

Весляр обернув ся в сїй хвили лицем до него.

— Жид — подумав собі Аріюс — і то леди що виріс з дитинячих лїт.

— Жид цїлий почервонїв ся, побачивши, що трібун дивить ся на него. Перестав на хвильку робити веслом, аж ось наставник вдарив довбенькою по столї; він відвернув ся і став знову робити з цїлої сили. Коли відтак ще раз оглянув ся, здивував ся, що трібун усьміхнув ся до него ласкаво.

Тимчасом в'їзджала ґалера до месиньского проливу, попри місто того-ж імени, та плила відтак дальше на всхід, лишаючи за собою хмари диму, що підоймали ся в Етни. Кілько разів опісля Арріюс споглянув на весляря, все собі подумав: Він не такий як другі. Жид то не варвар. Треба розвідати ся про него.

(Дальше буде.)

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.